

Alecu Văcărescu

În flacăra care mă arz

În flacăra care mă arz
În loc de chinuri și necaz
Găsesc tot mîngîiere,
Dulceață și plăcere.

Ca pervaneaoa am ajuns
Nu e vreun lucru de ascuns,
Singur alerg de voie,
În foc fără nevoie!

Cînd nu te văz, îngheț de frig,
Voi să te văz și să mă frig!
A ochilor tăi rază
Îm place să mă arz!

În focu-ți cînd mă prigoresc,
Atunci îmi pare că trăiesc!
Atunci mă știu cu viață,
Aminteri sînt de ghiață.

Această parte mi-am ales
Din flacăra-ți să nu mai ies!
Nu voi să am scăpare
D-un foc ce rai îmi pare!

Să arz trăind, să mor arzînd!
Ș-al tău obraz numai vîzînd,
Să-m pară focul viață,
Și moartea o dulceață!

Așa m-am hotărît să fiu
Cît voi trăi, cît voi fi viu,
În piept purtînd-ți focul,
Să-mi fericesc norocul!

Iar cînd pă urmă voi muri,
Nici între morți nu voi feri
D-a spune la oricine
C-așa ți se cuvine.

(Alecu Văcărescu, *În flacăra care mă arz*, în *Poezii Văcărești* (Ienache, Alecu și Nicolae), *Opere*, Ediție critică, studiu introductiv, note, glosar, bibliografie și indice de C. Cîrstoiu, Minerva, București, 1982, pp. 335-337)